

Og saadan føler man det naar man læser Alvilde Prydz' smaa Historier.

De er sande, disse Historier, det er ganske vist; men de er til en vis Grad Fortidshistorie. De Kvinder, som skildres der, er ikke dem, som *nu* er unge og lever og elsker og lider — og arbejder; Alvilde Prydz fortæller os *deres* Ungdomshistorie, som nu har Ungdommen bag sig. Hun giver os den Kvindetype, som bundet i den romantiske Tid, Kvinden med de dybe Længsler, de skønne Drømme, Forventningen om »det vidunderlige«, Kvinden, for hvem Kjærligheden er »Livet selv«, om hvem det gjælder: »verfehlte Liebe, verfehltes Leben«. Saadanne Kvinder tænker ikke paa *selv* at smedde sin Lykke — de sidder og *venter* paa den, og Lykken, det er Kjærligheden. *Han* maa komme engang, Prinsen, den vidunderlige, som vækker den sovende Prinsesse og tager hende i Favn og bygger et skinnende Lykkeslot til hende. *Han* maa komme, det siger Længslerne inde i Hjærtet og alle Digtere og hele Naturen.

Og hvad skér der saa? Der kommer en eller anden kjøn ung Mand, som er lidt anderledes end de Mænd, den unge Pige før har set, og som gør lidt Kur til hende; — det maa være ham, den længe ventede. Og hun giver ham al sin opsparede Kjærlighed og gør ham til et med det Billede af en Mand hun har skabt i sine Drømme. Saa kan der hænde to Ting: han kan svigte hende, »slaa op«, eller han kan gifte sig med hende; i begge Tilfælde bliver hun ulykkelig. Svinger han, saa er Livet forbi for hende; enten gaar det hende »som hine Dryader, der maatte dø med sit Træ«, og hvis »hellige Træ de har hugget om«, eller ogsaa slæber hun Livet hen i en Verden, der for hende er øde og tom og mørk. — Og »faar« hun ham, saa viser det sig snart, at hun og han er incommensurable Størrelser. Hans og hendes Begreb om Kjærlighed er saa vidt forskellige; han er ofte polygamisk, hun monogamisk anlagt; han gør sig Uro og Bekymring for mange Ting, for hende er Kjærligheden det ene fornødne; — men tit forlanger og forstaar hun rigtignok kun én Art af Kjærlighed, den sværmeriske, romantiske Kjærlighed, der holder af Maaneskin og Schuberts Musik — — Men ulykkelig er hun — det er ikke Indbildning, men fuld